

Kapitel 9: Tårnet

"Problemer med vagterne?"

Breke vendte sig med ølkanden foran sig. Lagil mistede derimod grebet i bakken der faldt til jorden i en bunke halm. Det store menneske bukkede sig ned for at tage dem i øjesyn. Han havde en hjelm på hovedet der forhindrede dem i at se hans ansigt i den mørke stald. Bakken skramlede mod jorden. Med en fod fik manden den til at ligge stille. Erfaren i at tabe bakker skyndte Lagil at samle den tabte mad op og stille den på bakken som han løftede op i hænderne igen.

"Nej, ingen problemer," sagde Lagil til manden. "Vi var netop på vej over til dem med maden og ville beskytte det nybagte brød mod regnen."

"Det er vist lige meget nu," brummede manden og løftede brødet fra bakken. Han snusede til det og lagde det tilbage. Først nu havde Brekes øjne vænnet sig så meget til mørket at han kunne se den røde farve manden var klædt i. Det var en soldat fra borggrevens personlige garde. De måtte væk fra ham.

"Mon I skulle have et andet ærinde i tårnet?" funderede den store mand.

"Vores eneste opgave er at komme over til vagterne med maden så tør som mulig," fastholdt Lagil.

Breke var for skræmt til at sige noget som helst. Desuden var han ifølge Sylgja en forfærdelig løgner.

Sylgja, hendes navn brændte i ham. Hvordan havde hun det? Sidst han så hende, havde ogrinen siddet med hende på hesten. Præsten havde behandlet alle der var blevet ramt af miderne som urørlige. Havde det stået til ham, var Sylgja død i deres hus sammen med Yrsa, Haldis og mor. Alene tanken fik det til at skumme i Breke.

"Kom med," sagde Lagil til Breke der var forsvundet i sine egne tanker. Sammen gik de ud i støvregnen. Den store soldat havde givet Lagil noget hø til at dække maden. Det var ikke særlig effektivt, men det dækkede nødtørftigt for den lette regn.

"Der er I," kom det fra vagten der havde bedt om maden. "Jeg var lige ved at tro at jeg måtte henvende mig igen."

"Vi tog noget hø til at beskytte brødet mod regnen," forklarede Lagil dem.

"Hø?" Vagten så overrasket på ham. "I handler som I har forstand til. Hvis det var så vigtigt at få det dækket til, kunne I have taget noget i køkkenet. De havde gjort et bedre job, og nu er der hø i alt. Sikke en idiot. Har din makker øllet? Skønt, der er forhåbentlig ingen hø i det." Begge vagter lo højt af den ualmindelig vittige kommentar. "Smut så med jer."

Breke og Lagil skyndte sig væk langs tårnets mur. Vagterne virkede til at være ligeglade med de to drenge. Hvis de havde bemærket at Breke var et menneske, nævnte de det ikke med et ord. De var kun optaget af maden og øllet.

Lagil ledte Breke med om på siden af tårnet. Høje stemmer kom nu fra selve borgen. Borggreven og de nyligt ankomne rødklædte soldater var på vej ud i borggården. Breke fulgte hurtigt Lagil ind gennem en lille dør i tårnet der førte dem ind under trappen. Inden han fik tid til at vænne sig til det manglende lys, skyndede Lagil på ham. Tiden var blevet presset. De måtte skynde sig op til Rodstav og hans folk, hvis de skulle nå at advare dem.

De sprang op af trappen, eller Lagil gjorde. Breke havde det svært efter de første trin. Trappen var bygget til voksne mennesker. For hvert trin virkede det næste til at være større. Efter en lang nat mærkede Breke atter sin maves tomhed. Han stønnede højt. Hvis han ikke snart fik et hvil, ville han styrte om af udmattelse. Lagil skyndte på ham.

"Det er dig der skal op. De vil ikke tro på hvad en aelon i Arewiks tjeneste siger. Dig derimod. Få fart i de ben."

Breke anstrengte sig. Uanset hvor dejligt det var at blive behandlet som en ligeværdig af Lagil, vidste han at aelonen var den ældste af de to. Han var både hurtigere og stærkere i det lange løb. Hvorfor havde Torgerd troet at han kunne klare det? Var hele forklaringen om at han var udvalgt til at følge Rodstav noget hun havde digtet op fordi han var den eneste i familien der var lille nok til at klemme sig ind igennem åbningen i borgmuren? Det kunne han ikke tro. Torgerd var altid god ved ham.

Et signal fra Lagil fik ham til at standse. Opholdet gav ham tid til at få pusten. Lyden af en person over dem fik straks hans puls til at stige mærkbart igen. Han begyndte at trække vejret hurtigere og greb fat om skæftet på sin daggert. Så hurtigt han var kommet til at tænke på den som sin. Lige nu gav den ham en ubegrundet følelse af tryghed.

"Hvem der?" lød en mandsstemme over dem.

Hverken Lagil eller Breke svarede. De trykkede sin ind mod det inderste af spiraltrappen hvor trinene var smallest i det håb at ingen ville lægge mærke til dem der. En soldat i borggrevens ordinære grålige farver kom frem på trappen.

"Er det dig Lagil?" spurgte manden til Brekes overraskelse.

Lagil sprang frem på trappen og vinkede til manden.

"Det er mig," sagde han højt.

"Hvad laver du her? Jeg troede du havde fået ordre til at skrubbe af."

"Du ved hvordan det er med os aeloner. En ordre er først en ordre når den er gentaget tre gange," råbte Lagil drillende.

"Hold din stemme nede," tyssede manden. "Jeg har fået ordre på at der skal være stille indtil vi er klar til at gå i aktion."

"Hvilken aktion?" Lagil talte så højt at det nærmede sig et råb.

"Stille," tyssede soldaten på ham igen.

"Undskyld, undskyld," sagde Lagil højt og dæmpede stemmen til en hvisken. "Gør dig lille. Jeg får ham med ned."

Breke forstod at beskeden var til ham. Han krympede sig sammen. Den mørke vindeltrappe gjorde det muligt for ham næsten at forsvinde på et trappetrin.

"Jeg blev bare sendt herover med en bid brød og lidt god øl," sagde Lagil højt til vagten der helt glemte at tysse på ham.

"Øl?" Ordet fik en klang af salighed i hans mund. Arewik måtte regne det for vigtigt at vogte de Aut Vitre folk, hvis vagterne fik øl.

"Er de lige bag den første dør?" spurgte Lagil.

"Det ved du at de er. Det var dig der førte dem herop," sagde soldaten.

"Jeg ville bare være sikker inden jeg skal op med mad til dem," sagde Lagil muntert.

"Som om de får noget. Nej, ser du min ven, jeg tror der er andre planer med de indtrængere. Ingen har bedt dem om at komme, og baronen var allerede på vej hertil. Mon ikke vi gør kort proces med dem inden han kommer og komplicerer sagerne."

"Hvad? De er jo Aut Vitre." Lagil formåede at lyde oprigtigt overrasket.

"Og så?" lo soldaten lidt for højt og sænkede straks stemmen. "Du sagde du havde øl

og brød. Jeg er ved Empujes røv blevet godt sulten af at stå her den halve nat. Hvor har du gemt det øl?"

"Nede ved døren. Jeg ville ikke risikere at spilde noget. Du ved hvor høje de her trin er for en fyr som mig."

Soldaten lo igen. Denne gang holdt han sin latter lav.

"Lad os se på varerne," sagde han efter at have set op mod den dør som Rodstav og hans folk befandt sig bag.

Sammen gik Lagil og soldaten ned ad trappen. Breke var sikker på at han ville blive opdaget. Inden han fik tid til at blive rigtig urolig, havde soldaten passeret ham uden at have øje for andet end Lagil der sprang ned ad trappetrinnene, mens han snakkede om øl.

Breke bekymrede sig ikke for hvad aelonen sagde. Så snart de andre var forsvundet ud af syne, rettede han sig op og skyndte sig op til den dør Lagil havde anvist med sin snedige bemærkning. Han stod et øjeblik ubeslutsom, da han stadig kunne høre Lagil og soldaten under sig. Skulle han banke på? Åbne den store dør kunne han ikke. Det undrede ham hvordan aelonerne kom ind alle steder med deres klejne størrelse. Ofte var døre tilmed lavet med to håndtag for at holde dem ude. Han havde selv stået hjælpeløs ved sådan en dør mange gange. Mon Lagil bare stillede bakken udenfor døren og bankede på? Stemmerne blev ved under ham. Der var kun en ting at gøre. Med minimal beslutsomhed bankede han på døren.

Da der var gået lidt tid, indså han at banket havde været for lavt. Samtidig var soldatens stemme steget flere grader under dem. Han måtte have opdaget at Lagil havde snydt ham. Om lidt ville han komme og hugge hovedet af Breke. Med rystende hånd bankede han højere på døren. Det var lige meget. Man skulle sidde med øret mod døren for at høre de små bank. Snarrådigt tog han daggerten frem og bankede på døren med skæftet. Denne gang var der rigeligt med lyd. Indefra lød der skramlen, og nedefra stoppede snakken kortvarigt. Så lød trin fra soldaten der nu var sikker på at han var blevet holdt for nar. Breke hoppede på stedet og holdt daggerten op foran sig.

Soldaten sprang op ad trappetrinnene. Han ville hurtigt være oppe. Breke kunne høre ham komme nærmere i en fart. Hvordan skulle han kunne forsvare sig mod ham? Bag ham åbnedes døren. Inden han nåede at vende sig, havde en stor hånd grebet ham i kraven. Mens han kæmpede for at holde fast på daggerten, så han soldaten komme springende op imod ham. Lige inden han nåede afsatsen, stoppede han og lagde hånden på sit sværd. Det så ud til at han ville sige noget. Ingen ord kom dog ud af hans mund.

"Ville du noget?" spurgte Mandurath med sin dybe stemme.

Soldaten så vredt på Aut Vitre manden og drengen i hans hånd. Der virkede til at foregå en kamp i ham mellem at holde på sin ret og undgå kamp med så mægtig en kriger. I sidste ende vandt selvopholdelsesdriften. Han slap sit tag i sværdet og nøjedes med at stirre ondt på Breke.

"Jeg tager mig af knægten," sagde Mandurath. Med det gik han et skridt baglæns ind i kammeret og lukkede døren bag dem. Breke trak vejret for første gang siden han var blevet løftet op.

"Nå knægt, hvad gør du her? Skulle du ikke være sammen med din familie?" Mandurath havde tydeligvis genkendt ham.

"Borggrevens soldater er på vej, Torgerd sagde jeg skulle advare jer. Lagil, aelonen, viste mig vej. Hun er udenfor. Soldaterne er på vej over borggården. Sylgja." Det sidste

ord råbte han højt da han så sin søster i sengen.

Mandurath satte drengen ned på gulvet og lod ham løbe over til sin søster. Daggerten svingede faretruende i drengens hånd. Inden Shara kunne bremse drengen, havde han kastet sig om halsen på Sylgja der vågnede til den første morgen i hendes liv som blind.

Kapitel 10: Kamp

Mandurath stod i døren med sværdet hævet. Nedefra nåede flere stemmer dem. Inde i kammeret var Rodstav, Odulf og Shara ved at iføre sig deres rustninger. Brekes advarsel havde givet dem de få minutters forspring som det tog dem at komme i tøjet og blive klar til kamp. Aldrig havde han set nogen trække i fuld armering så hurtigt. Han kendte til historierne om riddere der havde en stab af tjenere til at hjælpe dem med at få deres pladerustning på. Aut Vitres rensere var så vant til at klare sig selv at den eneste assistance de fik, var den de andre i gruppen gav dem.

"Nu kommer de," meddelte Mandurath og lukkede døren.

Breke havde forestillet sig at de ville kaste sig mod fjenden når de kom op ad trappen, eller at de i det mindste ville tage opstilling på trappen der var bygget til at forsvare sig mod indtrængende. Mandurath havde andre planer. Efter at have lukket og låst døren trak han den eneste kommode i kammeret hen for at barrikadere indgangen. Uanset hvor imponerende de virkede, havde Rodstav og hans folk ingen interesse i at kæmpe mod den indtrængende styrke.

"Bliv ved din søster," formanede Shara ham. Ogrinen snørede det sidste reb om lænden og tog sin morgenstjerne op fra dens plads ved siden af sengen. Hun så større ud end Breke havde lagt mærke til dagen før. Inden han begyndte at spekulere over det, bemærkede han hvor meget mindre hun virkede når hun stod ved siden af Mandurath. I hele sit liv havde Breke kun set en enkelt person der var større, og han havde haft troldeblod i sig, sagde Torgerd, ergo måtte Mandurath også være troldefødt.

I de fleste kredse var Aut Vitre kendt for at bekæmpe troldene. At de selv skulle have en af deres afkom blandt sig, ville forekomme mange besynderligt. Breke der havde kendt Mandurath hele sit liv, tænkte over det for første gang i sengen ved siden af Sylgja. Hvis folk blot kendte Rodstav som hans familie gjorde, men det var en særegenhed at have direkte kontakter i ordenen. Kun særligt udvalgte og tidligere medlemmer af ordenen kendte de dystert udseende krigere godt nok til at ære dem som de helte Breke havde lært at de var.

Udefra trapperne lød buldren af mange mænd der kom løbende op ad trappen med våbnene trukket. De larmede uanfægtet af den advarsel de dermed gav deres tilsigtede ofre. Brekes ankomst havde tydeligvis ødelagt den chance de havde haft for at overraske Aut Vitre folkene. Uden det kunne de ligeså godt ty til den intimiderende adfærd som soldater i flok opviste. Endnu engang undrede Breke sig over hvorfor Mandurath blev ved med at bære ting hen for at barrikadere døren. Var det ikke bedre at kæmpe mod fjenden fra toppen af trappeafsatsen hvor vindeltrappen var snævre? Sådan havde de store drenge i Lyngø altid beskrevet det bedste forsvar af borgen.

"Hold jer i ro." Ordren kom fra Rodstav der var klar til at indtage sin plads ved siden af Mandurath. Breke så på Sylgja der virkede forvirret over intet at kunne se. Hendes øjne var blevet brændt af Rodstavs glødende kniv hvor de havde overlevet selve angrebet fra Igzlar miderne. Hendes ansigt var stadig opsvulmet rundt om øjnene. Store blå mærker dækkede hele hendes krop de steder der var gået fri af knivens brændende blad. Benene kunne Breke ikke se for tæppet over hende.

"Er det dig Breke?" Sylgja havde ansigtet vendt direkte mod ham. Selv uden at kunne

se fornemmede hun tydeligt hans placering. Han så ind i de brændte øjne og sænkede så blikket.

Hendes hænder greb famlende hans. "Du ryster," sagde hun med stigende uro i stemmen. "Hvor er vi? Og hvem er det der larmer så meget?"

"Vi er i et tårnværelse i borggrevens borg," snøftede Breke kun lige i stand til at holde stemmen i ro. "Borggrevens soldater vil angribe Rodstav og hans folk. De vil tage mig med sig. Rodstav er kommet for at hente mig. Torgerd ..."

"Stop, stop der." Sylgja sagde det på den måde hun altid fik ham til at stoppe når han blev for grebet af at fortælle noget vigtigt.

Et højt brag fra døren fik Breke til at se op. Sylgja rettede også ansigtet i den retning lyden kom fra. I modsætning til sin seende bror modtog hun ingen antydning af hvad der foregik ved at vende ansigtet mod døren. Mandurath havde lagt sit sværd oven på kommoden som han pressede op mod døren med begge hænder. Rodstav baksede med noget af sin rustning som Odulf hjalp ham med at stramme. Bag dem var Shara klar med morgenstjernen samtidig med at hun løftede Sortijos livgivende stav i den anden hånd.. Et lys spredte sig over de fire ved døren.

I det samme ramte noget tungt døren udefra. En træplanke i den midterste del af døren brækkede ind ad. Ude i opgangen kunne Breke se en stor hammer blive trukket tilbage. Nogen havde besluttet sig for at de tilrejsende skulle ned uden nogen form for forhandling. Sylgja knugede Brekes hånd. Han vendte ansigtet mod hende. Hun blev ved med at stirre over mod døren. Nej, ikke stirre, hendes øjne så ingenting. Hendes opmærksomhed rettedes udelukkede mod kamplarmen af gammel vane.

Et hulk undslap Breke. Hans søster vendte sig mod ham. Hendes hænder lagde sig om ham og trykkede ham ind til sig. Det måtte gøre ondt med alle de sår. Hun lod sig ikke mærke med det. Brorens ulykkelige hulk var det eneste der optog hende. Hvad kunne en blind pige i øvrigt stille op i en kamp? Hvis Rodstav virkelig var der, tog han sig af den del.

Endnu et drøn af hammeren der knuste dørens tykke planker, fik Mandurath til at gribe sit store sværd. Havde de held med at komme igennem, skulle de lære hans kampevner at kende. Ingen af dem ville slippe levende igennem døren så længe han stod vagt. To børns liv hvilede på hans skuldre. Sharas magi indgav ham ekstra styrke. Forhåbentlig var det nok til at slå fjenden tilbage. Han havde helst undgået kamp, men insisterede de på det, ville de komme til at fortryde deres overmod.

Den syngende lyd af en armbrøst der blev affyret efterfulgtes af en hvirvlende pil. Et hårdt tjunk og den dumpe lyd af en krop der faldt om på gulvet fortalte Mandurath at Odulf havde ramt sit mål. Han brølede en forbandelse mod dem der befandt sig på den anden side af den beskadigede dør. Rodstav understøttede ham ved at råbe til folkene derude.

"Opgiv dette gale foretagende," kom det fra Rodstav med en stemme der kunne kommandere en hær. "Læg jeres våben og træk jer tilbage inden I gør noget der vil tvinge os til at fælde dom over jer."

Soldaterne må have overvejet hans ord. Der blev i hvert fald stille fra trappen. Stilheden varede ikke længe inden borggrevens stemme lød fra bunden af vindeltrappen.

"Bank den dør ind og gør det af med dem alle."

Larmen og de tunge slag af hamre mod døren gik straks i gang igen. Der var ingen tvivl om soldaternes loyalitet. Dette var ikke en af de gange hvor alene rygter om Aut

Vitres magt fik folkene til at strække våben. Mandurath gjorde en bevægelse med hovedet mod Odulf der rystede ivrigt på hovedet for at meddele at han ikke kunne få nogen i sigtekornet. Armbrøsten forblev klar til at blive affyret ved den mindste chance for at gøre skade på soldaterne derude.

Rodstav så over på de to børn i sengen. Han mødte Brekes blik med en overraskende ro. Soldaternes voldsomhed virkede til at være hverdag for den erfarne mand. Ved siden af Breke forholdt Sylgja sig anderledes urolig. Uden sit syn til at fortælle hvad der foregik, dannede hendes hjerne billeder der langt overgik virkelighedens i forvejen vanskelige situation. Hendes åndedræt blev hurtigere. Sveden i hendes hænder gjorde det umuligt for hende at berolige sin lillebror.

Med et brøl kastede en soldat sig gennem den beskedne åbning i delvist smadrede dør. Mandurath kløvede hans hovedskal med et enkelt sving af sit sværd. Den unge soldat var død inden han opfattede hvad der ramte ham. En kortvarig stilhed fulgte inden liget blev trukket bagud efterfulgt af to tunge drøn fra hamre på hver sin side af døren. En mindre hammer slog hængslerne i siden af døren ind. Det tåbelige angreb havde tjent sit formål. Døren brød sammen og åbnede for et større angreb.

Mandurath kappede hovederne af to mænd med et enkelt sving med sit tohåndssværd. Yderligere to mænd forsøgte at forcere kommoden blot for at finde døden for Rodstav og Sharas hænder. Deres lig gjorde flere angreb igennem den nu helt ødelagte dør umulige. En pil kom susende nedefra. Det var derfor Mandurath og de andre var blevet i kammeret. Ude på trappen ville de have været skydeskiver for borggrevens mænd. Herinde kunne de bruge ...

Inden Breke kunne tænke tanken til enden, sprang Odulf hen over de to døde soldater og ud i gangen. Armbrøsten var faldet til gulvet til fordel for to korte sværd som han plantede i hver sin soldat. Hans handling blev fulgt op af et brøl fra Mandurath der ene mand løftede kommoden op og brasede ud af døren som Rodstav åbnede helt for ham. Inden soldaterne på trappen var klar over hvad der foregik, havde Mandurath med Sharas assistance puffet kommoden ud over det øverste trappetrin ned i hovedet på de soldater der endnu befandt sig på trappen. De fortsatte ned ad trappen med kommoden bumpende foran sig som skjold. Over dem trak Odulf sine sværd til sig, stak det ene tilbage i skeden og tog imod den armbrøst Rodstav rakte ham.

Breke så forbløffet hvordan de fire erfarne krigere vendte en livstruende situation til total kontrol på få øjeblikke. Han kunne høre dem forsætte hele vejen ned til bunden af tårnet med kommoden skramlende foran sig. Ved siden af ham forsøgte Sylgja at forstå hvad der foregik. Hendes ødelagte øjne brændte under den manglende væske fra de manglende tårekanaler, hvilket gjorde hendes gråd endnu mere forfærdelig for Breke der forsøgte at trøste sin søster ved at forsikre hende om at de havde vundet, og lydene de hørte, var Rodstav og hans folk der sejrede. Hun virkede til at ignorere hans ord indtil en hosten lød lige ved siden af dem.

Blod ramte dem i ansigtet fra den hostende mand der havde rejst sig ved siden af dem. Breke puffede Sylgja til side. Uden støtte fra sine øjne væltede hun om i sengen netop som den blodhostende soldat greb ud efter hende. Han havde intet problem med at få fat i hendes arme og løfte hende op af sengen. Sylgja sparkede forgæves ud efter ham med sit ene ben, det andet hang slapt under hende. Breke greb fat om daggerten.

Inden soldaten nåede at opdage hvad der foregik, kastede Breke sig frem med daggerten i begge hænder. Med al sin styrke stak han den ind i siden på soldaten der så

overrasket på ham og slap Sylgja. En behandsket håndryg ramte Breke hårdt lige over næsen og sendte ham ud over sengekanten ned på gulvet. Sylgja skreg højt, til soldaten fik lagt sin hånd over hendes mund. Det gav Breke chancen for at stikke efter ham igen.

Denne gang var soldaten klar på angrebet og undveg det let. Han pressede Sylgja tilbage i sengen med en hånd, samtidig med at han svingede ud mod Breke med sit kortsværd i den anden. Hele tiden hostede han blod op. Breke sprang et skridt tilbage og kastede sig så frem mod sengen igen. Inden han kunne stikke ud efter soldaten, ramte et spark fra den voksne mand ham i maven.

Han sank sammen ved siden af sengen hvor soldaten lagde sin anden hånd over Sylgjas mund for at kvæle hende. Pigen spjættede forgæves for at komme fri. Hele hendes krop smertede mindre efterhånden som bevidstheden ebbede ud af hende. Inden længe ville det mareridt som var begyndt med miderne være til ende.

"Aargh!"

Soldaten skreg højlydt da Breke snittede ham i læggen med sin daggert. Han sparkede ud efter drengen og greb sit sværd.

Breke sprang bagud for at undgå det svingende sværd. Han ville være sprunget frem igen, men gled i en pøl af blod på gulvet. Kæmpende for at holde sig på benene, så han soldatens sværd komme ned mod sig. For sent til at springe til side holdt han daggerten op foran sig.

Soldatens tungere sværd slog daggerten ud af hånden på drengen der stod forsvarsløs midt på gulvet. Med et sving sendte soldaten sit sværd ned mod Breke.

Inden sværdet nåede at ramme Brekes skærmende arme, faldt det ud af soldatens arme og skramlede om på gulvet. Soldatens krop løftede sig i en krampetrækning, mens hans mund fyldtes af blod, og han sank sammen foran Breke.

Sylgja bumlede ned på gulvet ved siden af soldaten. Hele hendes ansigt og arme var smurt ind i blod. Hendes hænder ligefrem dryppede af det. Breke skreg vildt.

"Stop det!" råbte Sylgja i sit storesøstersprog. "Det er hans blod."

Nu kunne Breke se at blodet stammede fra et åbent sår i soldatens side. Sylgja havde i mangel af bedre boret begge sine hænder ind i soldatens side hvor Odulfs sværd havde efterladt et åbent blødende sår. Da soldaten faldt død om midt i et sving med sværdet mod Breke, fulgte Sylgja hjælpeløs med ud over kanten af sengen og tumlede om på gulvet. Hun forsøgte at rejse sig, men blev ved med at glide i blodet på gulvet. Breke blev nødt til at kravle over og hjælpe hende op at sidde.

Henne fra døren kunne de høre en person nærme sig nedefra. Det varede kun kort før Shara dukkede op i døren. Ogrinen så på de to børn der sad lænet op ad sengen. Hun så på den døde kriger og tilbage på børnene.

"Jeg skulle have været her." Ordene var ligeså meget en undskyldning som en konstatering. Shara vidste at det havde været nødvendigt at angribe sammen med de andre. Den beslutning fritog hende bare ikke for det ansvar hun havde overfor de to Alofsbørn. Hendes orden skyldte deres mor for meget til at de kunne lade hendes børn i stikken.

"Vi klarer os." Sylgja havde lagt sit arm rundt om skulderen på Breke for at få hans hjælp til at komme op at stå. Det var hårdt arbejde for den lille dreng der satte pris på at være nødvendig i hans søsters liv. Han baksede Sylgja op at stå på det ene ben der stadig kunne bruges og støttede hende til at sætte sig på den blodindsmurte seng.

Shara kom over for at hjælpe børnene. Hun så på dem med en ømhed som de færreste

tilskrev ogrinerne, hvis grovkornethed var kendt af alle. I hendes øjne havde de bevist at de var værd at kæmpe for. Stod det til hende, tog de hele familien med sig.

"Er alle ok?" Odulf måtte være blevet sendt op for at sikre bagtroppen. Da han så soldaten på gulvet, kom en forbandelse over hans læber, og han så uroligt over på børnene.

"De har det fint," sagde Shara tørt. "Næste gang, gør dit arbejde færdigt før du løber efter nye fjender." Der var en syrlighed i ordene som røbede noget udover den aktuelle opgave.

Odulf vendte sig om og gik ned til de andre der havde fuld kontrol med de tilbageblevne mænd i foden af tårnet. Ingen af dem vovede at gå udenfor til borggreven efter Brekes forvirrede advarsel. Hvis han virkelig ville dem til livs, var der større farer udenfor end inde i tårnet hvor en midlertidig sejr var vundet med et enkelt overraskelsesangreb. Så heldige ville de ikke kunne være mod borggrevens personlige garde i deres røde dragter og en snes armbrøstskytter i den åbne borggård.

Kapitel 11: Morgensol

Morgensolens stråler gjorde kaosset i tårnet endnu tydeligere. Gulv og trappe var dækket af blod og døde soldater. Odulf havde været rundt for at sikre sig at der ikke var flere overraskelser fra de faldnes side. Det betød også en bunke af våben samlet i kammeret de havde kæmpet i. Mest interessant var pilene der kunne bruges til at skyde mod folk i borggården. Indtil videre havde en enkelt pil været nok til at holde dem fra at forsøge et nyt angreb.

Shara havde flyttet Sylgja og Breke op i det øverste tårnværelse. Derfra kunne hun holde overblik med hele borgen, samtidig med at Sylgja fik ro til at komme sig. Ikke at det betød så meget. Hendes øjne groede næppe tilbage, ligesom hele den ene side af hendes krop ville forblive vansiret og ubrugelig. Resten af hendes liv ville hun være en krøbling. Springende og hoppende Sylgja ville aldrig danse igen.

Så snart Sylgja var faldet til ro, gennede Shara Breke ned til mændene. Hun havde rigeligt at gøre med at holde vagt over pigen. Desuden havde Rodstav udtrykt ønske om at tale med drengen. Det var trods alt ham der var udset til at blive oplært i ordenen. Sylgja kunne i bedste fald blive køkkenpige. Selv en blind kunne vel skrælle kartofler og smage sovsen til.

Rodstav stod ved bunken af våben da Breke kom ned i det blodige kammer. Han så over på drengen med et træt udtryk. Nede ved yderdøren havde Mandurath stablet tre lig op foran døren som han sad og så på. Ind ad en lav sidegang havde Lagil forsynet dem med mad og drikke til flere dage inden aeloner loyale til borggreven havde forhindret ham i at benytte indgangen længere. Lagil sad i stedet sammen med Odulf og vurderede det erobrede udstyr.

"Du er modig min dreng." Rodstav satte sig på en skammel foran Breke. "Din søster er det ikke mindre."

"Sylgja er også modig," sagde Breke ivrigt.

"Det var det jeg mente," lo Rodstav og klappede drengen på hovedet. "Du troede at jeg talte om jeres storesøster. Og ja, Torgerd er også modig. Hun har altid været noget særligt. Havde det ikke været for Sylgjas skader, ville I tre kunne være blevet den stærkeste trio i hele Lyngøs historie."

Breke ville sige noget, men Rodstav klappede ham på kinden på den der overlegne voksne måde som fortalte Breke at det var den voksne der havde ordet.

"Nu skal du høre, min dreng. Vi kommer til at være her noget tid. Med mindre jeres borggreve sætter ild til sin egen borg, forlader vi først tårnet når vi er nået til en overensstemmelse med baronen. Stop dig selv inden du udtaler dig om noget du intet ved om." Rodstav holdt en hånd op foran Breke. "Magt er en kompliceret affære. Borggreve Arewik har forsøgt at sætte os ud af spillet. Takket være dig og dine søstre blev det forpurret. Var du kommet få minutter senere, var vi bogstavelig talt blevet taget på sengen. Din advarsel gav os lige akkurat tid nok til at være klar på det primitive angreb. Det betyder samtidig at ingen vover at forsøge et nyt angreb på tårnet."

Rodstav så alvorlig ud. Han sad med begge hænder på lårene og vuggede lidt på skamlen inden han satte Breke ind i situationens virkelige alvor.

"Sagen er den at selvom vi kan klare os her, så er der en hel landsby som er i fare. Det

drejer sig i første omgang om din familie der er kommet i borggrevens søgelys, men det gælder også alle andre i byen som nu risikerer at ende i samme håbløse tilstand som før vi kom, fordi hverken Arewik eller jeres præst Egald har den mindste forståelse for hvordan Igzlar skal håndteres. Det er her du kommer ind i billedet."

Breke lyste op. Han var stadig vigtig.

"Det her dokument fortæller hvordan Igzlar skal bekæmpes. Præsten er muligvis en ubehagelig type, men han er også en ærlig mand der dybest set ønsker det bedste for byen, især hvis det fremmer hans egen anseelse på bekostning af hans bror borggreven. Er du med?"

Så langt mente Breke at han forstod Rodstavs forklaringer. Han nikkede derfor ivrigt.

"Godt så." Rodstav rømmede sig, så ned i gulvet og rankede sig så på skamlen med blikket direkte rettet mod Breke. "Jeg ville ikke bede dig om mere, hvis der var en anden mulighed, men vi er fanget her i tårnet, og den eneste der kan komme ud er dig. Vi kunne selvfølgelig sende Lagil, men han har en historie med præsten som gør det umuligt for ham at vinde hans tillid. Du er derimod kendt som en loyal og lydig dreng, hvis ærlige religiøse sind nyder velvilje hos præsten. Derfor skal du overbringe dette dokument til ham."

"Mig? Alene?" Opgaven virkede uoverskuelig for Breke der end ikke vidste hvordan han kom ud af tårnet uden at blive taget til fange.

"Lagil kender en vej ud." Rodstav vuggede lidt med hovedet. "Den lille fyr har åbenbart et særligt talent for at rode sig ud i ballade, og en ræv skal jo have flere udgange. Han vil vise dig vej ud af borgen inden han vender tilbage hertil for at hjælpe med at vogte stedet."

At blive lukket udenfor midt i sollyset gjorde ikke Breke mindre nervøs.

"Lagil siger at han fører dig helt nedenfor højen. Aelonerne har kendskab til de mest utrolige tunnelsystemer. Mange af dem har de selv opført. Andre har de overtaget fra gobliner. Lige nu er det vigtigt at du kommer ud af borgen og får kontakt til din søster. Sammen med hende kan du klare det."

"Men hun er jo blind?" indvendte Breke uforstående.

"Hvad? Nej nej, ikke Sylgja, Torgerd vil hjælpe dig. Vi er i kontakt med hende. Hun er veltrænet i at bevæge sig uset og sende beskeder over afstand. Efter at have hjulpet dig herop sneg hun sig ned til landsbyen igen. Der vil du finde hende. Jeg sender besked om at du er på vej så snart Lagil og dig tager afsted."

Det hele var overvældende for Breke der mest af alt glædede sig til dette nye eventyr. Rodstav sagde noget om at det muligvis var endnu mere risikabelt end at komme op til dem i første omgang. Hele turen rummede farer. Både tunnelerne og præsten var en risiko. Hvorfor fangede Breke ikke. I hans hoved var han allerede sammen med Torgerd igen. Søsteren ville vide hvad de skulle gøre. Hun var meget bedre til at forklare tingene end Rodstav der sprang en masse detaljer over.

Breke vidste for eksempel ikke hvorfor han stod på trappen og ventede alene fem minutter efter samtalen med Rodstav. Han havde fået et bælte til sin daggert af Rodstav som også havde forsynet ham med en kappe der gik helt ned til gulvet. Egentlig var den beregnet til en meget større person og skulle kun nå til hoften, men Breke var nu engang kun halvt så stor som en voksen mand. Desuden havde han brug for en kappe der kunne dække ham helt i tilfælde af at han skulle skjule sig, havde Rodstav sagt uden at forklare hvad han skulle skjule sig for.

"Pst!"

Hvad var der med dette pst? Breke farede sammen hver gang nogen kom med den lyd. Han så over mod det sted hvor det lille psst kom fra. Der stod Lagil og gjorde tegn til at han skulle følge med. Snart befandt de sig i en smal bælgravende mørk passage. Det var sådan Sylgja oplevede verden nu, fløj det gennem hovedet på Breke. Berøvet synet gik hun i et konstant mørke og måtte famle sig frem uden at have sin vigtigste sans til at lede sig.

"Følg med." Lagils hvirvlende stemme dukkede op lige foran Breke der havde mistet orienteringen i mørket. Han gik nogle skridt for at stoppe op da noget kravlede over hans ansigt. Der var fyldt med kryb herinde. Normalt var han ligeglad med edderkopper og deslige. Med Igzlars mider på spil var det noget helt andet. Han gøs ved tanken om dem. Blot en af dem kunne ødelægge hans øje eller kravle ind i hans mund.

En hånd fik ham til at udstøde et lille skrig.

"Stille!" hviskede Lagil. "Vi er snart under jorden. Der kan vi tænde et lys. Det bliver noget hurtigere når vi kan se igen."

Deri kunne Breke kun være enig. Mørket havde fået ham så langt ned i tempo at han var kommet hurtigere frem ved at kravle som en baby. Måske var det det han burde gøre.

"Hvorfor har de overhovedet bygget den her gang?" Ordene røg ud af Breke.

Lagil greb fat i hans tøj og trak ham efter sig resten af vejen ned ad trinnene til de befandt sig i en tunnel der ifølge Lagil var under jorden. Et lys blev tændt. Breke kunne nu se den snævre tunnel med jord til alle sider. Væggene virkede solide, men der var tæt af støv som hvirvlede op fra gulvet for hvert skridt de tog. Ind imellem var der indgraveret ord i væggene. Flere steder var der runer som Breke mistænkte for at være magiske fælder.

"Aelonerne der var med til at bygge borgen, sørgede for at de havde en vej ud i tilfælde af at menneskene skulle kaste sig over dem." Lagil havde endelig besluttet sig for at besvare Brekes spørgsmål.

"Hvorfor skulle de gøre det?" spurgte Breke der havde lært at mennesker og aeloner var venner.

"Hvad ved jeg? Mennesker kan være onde nogle gange. Det ville så langt fra være første gang i historien at de havde drevet jagt på alle der var anderledes. Sammen med orkerne er I den værste plage Taarare har oplevet."

Hvordan skulle han svare på det? Lagil var næsten voksen, så han måtte vide hvad han talte om.

"Engang var der ingen mennesker i Nelkari. Da I dukkede op, tog vores druider godt imod jer og gav jer lov til at slå jer ned ved havet, men det var ikke nok for dine forfædre. Mennesker trængte ind i kontinentet. Snart blev det til slag og erobringer og udryddelsestogter. Mange tusinder af aeloner blev dræbt. Endnu flere blev bortført som slaver. Vi har al mulig grund til at bygge skjulte tunneler."

Alt sammen var nyt for Breke. Måske tog Lagil fejl af aeloner og gobliner. De små grønninger var åbent bytte. Nogle holdt dem som slaver, havde far fortalt. Aldrig aeloner. De var venlige, og mennesker var glade for dem, altså på nær borggreven og dem der skulle slå dem i hovedet bare fordi de var store og aelonerne små. Også Breke havde fået slag af den slags folk. Det var jo noget de gjorde fordi de var ...

"Vær klar," kom det fra Lagil der slukkede lyset i sin hånd samtidig med at han sagde

det. Tunnelen blev bælgravende mørk igen. Foran sig kunne Breke høre hvordan Lagil kæmpede med en dør. Der gik lidt, så åbnedes en lem og slap noget lys ind. De var stadig indenfor. Selvfølgelig var de det. Ingen ville bygge en udgang direkte ud til det fri. Den ville blive opdaget alt for hurtig. Breke skyndte sig efter Lagil ud af tunnelen.